

El món des de l'eixida

Rosa Font (Sant Pere Pescador, 1957) és una veu poètica d'aquelles que saben obrir-se al lector oferint-li elements per pensar i per sentir, sense renunciar a una manera de dir personal i fidel a ella mateixa. Com fan els bons poetes, defuig la impostació i qualsevol propòsit d'*épater*; amb això, la seva poesia acostuma a desprendre un perfum de discreta autenticitat, com la de la saba que puja del bosc un dia de tardor. Premis rellevants com el Rosa Leveroni (2008) i el Carles Riba (2010), avalen aquesta feina creativa, tenaç i fecunda.

Enguany, la poeta empordanesa ha tret a la llum un llibre nou, *Em dic la veu*, en el qual la quotidianitat, el temps i la memòria esdevenen els punts d'ancoratge des d'on l'autora va construint un itinerari personal que, com apunta Antoni Clapés en el breu epíleg que clou el llibre, "tracta de dir l'inefable tot parlant del quotidià". I és que, en efecte, el llibre posseeix la virtut de connectar-nos amb les veritats profundes de la nostra condició humana a partir del fet i del detall, com a *Foc*, on l'evocació d'una escena casolana d'infantesa es resol amb aquest pensament: "No sabíem encara / que aquell instant feliç / cremaria amb la

llenya." Hi sovintegen les referències a elements de la natura: núvol, vent, riu, glaç, blat, heura, fulles, gos, cavalls, i encara d'altres. El paisatge forneix a la poeta les eines des d'on reconèixer-se en el món i explicar-se; un dels textos on aquesta relació es mostra d'una manera més nítida, i també més original, és *Escorça*, on s'estableix una

correlació entre els nens i els arbres: "I es van marcint les flors mentre els nens creixen."

Dividit en cinc apartats, el llibre no és homogeni pel que fa a l'estructura formal, però sí coherent, en la mesura que posa de manifest l'habilitat per combinar metres diferents dins un mateix text –alexandrins, decasil·labs, hexasil·labs...– i que en resulti un poema perfectament eufònic sense que això afecti per a res l'exigència del contingut: "No pas el temps, m'encercla, / sinó el cos viatjant a la deriva." O bé: "Contemplo el lloc precís on neix l'il·limitat / mentre em tenalla els peus el cor de l'heura." També formen part del conjunt mitja dotzena de poemes en prosa. I, en un llibre on tot encaixa, tampoc no són balderes les citacions per mitjà de les quals l'autora ret homenatge a poetes com Montserrat Abelló, Palau i Fabre, Alejandra Pizarnik, Sylvia Plath, Paul Celan, Anna Akhmàtova i Joseph Brodsky, entre d'altres.

Deixem-ho clar, doncs: som davant d'un llibre de poesia d'una solidesa conceptual i formal incontestable, austerament bell, amb el qual Font ha reeixit en un dels reptes més importants

de la creació artística: elaborar un missatge tan eficaç per comunicar-se com per interpellar els receptors. Sense abandonar l'ara i l'aquí, en el punt precís entre la contenció expressiva i l'ambició literària, els poemes d'*Em dic la veu* ens saben confrontar amb les grans qüestions de la vida: "És curt el meu camí. La terra és infinita." *

Rosa Font ha guanyat premis importants, com el Rosa Leveroni i el Carles Riba
QUIM PUIG

EM DIC LA VEU Rosa Font

Editorial: Llibres del Segle
Girona, 2017
Pàgines: 102
Preu: 17 euros

tants que ens aboquen a un gir final sorprenent. *Cuentakilómetros* enganxa. I ho fa perquè, amb un elevat sentit de l'oralitat i una prosa depurada, s'allunya de la tradició més contemplativa per lliscar per la ficció com si fos una taula de surf i embolicar-nos en un món insòlit i estimulants.

Variaciones sobre Budapest té poc a veure formalment amb *Cuentakilómetros*. La proposta de Sergi Bellver és més tradicional i es troba a mig camí entre el quadern viatger, la crònica urbana i l'assaig, amb una admiració gairebé reverencial per Claudio Magris. L'objectiu últim és interpretar l'esperit d'una ciutat centreeuropea tan literària com, en el fons, desconeguda. L'autor ens guia pels passos perduts de l'Imperi austrohongarès, que potser eclipsa altres etapes que també han marcat Budapest amb una prosa que flueix amb

l'elegància de les aigües d'un riu tranquil. Bellver ens fa sentir com cruix la fusta del terra, escoltem la pluja i ens amarem de la boira nostàlgica que embolica el Danubi. Una nostàlgia que evoca també els escriptors i compositors que s'han inspirat en Budapest.

Tot i que en algun moment es recrea un pèl massa en detalls erudits, Bellver és hàbil a l'hora de mostrar-nos els espais: les voreres, els bancs o els parcs, per acostar-se a poc a poc a un món amagat per diverses capes. Una d'elles, i segurament la més important, és la llengua hongaresa. Però sens dubte la clau d'aquestes variacions és el temps, que li permet fixar-se en allò que no s'observa a primer cop d'ull i que, gràcies a Bellver, se'ns acaba convertint en familiar. I en això, aquesta proposta, també se situa en el marge. *

CUENTAKILÓMETROS S. Cepeda Lezcano

Editorial: RBA
Barcelona, 2017
Pàgines: 158
Preu: 17,10 euros

VARIACIONES SOBRE BUDAPEST Sergi Bellver

Editorial: La Línea del Horizonte
Madrid, 2017
Pàgines: 128
Preu: 12 euros